

နယ်နိမိတ်

အရိုးခေါင်းတောင်ကြား

အရိုးခေါင်းတောင်ကြား

ရှမ်းပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးမားဆုံး ပြည်နယ်တစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်သည် တောင်တန်းများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသော ပြည်နယ်တစ်ခု ဆိုလျှင်လည်း မှားဖွယ်ရာ မရှိပေ။ ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အံ့ဖွယ်ရိုးမကြီး သုံးခု ရှိသည့်အနက် ရှမ်းရိုးမသည် လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။ ရှမ်းရိုးမသည် တောအထပ်ထပ် တောင်မထပ်ထပ် ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီး နာဂတောင်တန်းများ ဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ထိစပ်နေလေ၏။

ထိုနာဂတောင်တန်းများ ၏ တောင်အောက်ခြေ၌ ကျေးရွာငယ်လေးများ လည်း သီးခြားစီ ရှိကြလေ၏။ ထိုတောင်ခြေရှိ ရွာငယ်များ သည် လည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အတော်လေးဝေးကွာစွာ တည်ရှိလေ၏။ ထိုရွာငယ်လေးများ တွင် နာဂလူမျိုးများ နေထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် နာဂတောင်တန်းကြီးနှင့် နီးကပ်နေသော ဘူလတန် ရွာငယ်လေးသည် နာဂလူမျိုးအများ ဆုံး နေထိုင်ကြပြီး ရှမ်းလူမျိုးများ လည်း အနည်းငယ် ရှိကြလေ၏။ ထိုရွာလေးရှိ လူအများ စုသည် သစ်ခုတ်ခြင်း ဝါးခုတ်ခြင်း၊ တောပစ်ခြင်း၊ တောင်ယာလုပ်ခြင်း၊ ဖားရှာငါးရှာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။

သစ်ခုတ်သူများ နှင့် တောပစ်သူများ သည် ရှမ်းရိုးမထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ လိုအပ်သော သစ်ပင်များ ဝါးများ နှင့် တောကောင်များကို ရှာယူကြ

လေ၏။ ထိုအထဲတွင် စိုင်းနန်ဒီတို့ အဖွဲ့သည် သစ်ခုတ်ရာတွင် လိုအပ်သည် ထပ် ပို၍ ခုတ်သော အဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ သည် သစ်ပင်ခုတ်ရန် လိုအပ်သည် များကို ပြင်ဆင်ပြီး ရိုးမတောထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

စိုင်းနန်ဒီတို့ အဖွဲ့၌ လူဆယ်နှစ်ယောက် ပါဝင်ပြီး ဆင်ဦးစီးလေးယောက် ပါဝင်လေ၏။ တောထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ စိုင်းနန်ဒီသည် သူ၏ လူများ နှင့် သစ်ပင်စခုတ်လေ၏။ မနက်မိုးလင်းမှ သစ်ခုတ်နေပေရာ နေ့လယ်လောက်တွင် နေ့စာကို စားသောက်ကြလေ၏။ စိုင်းနန်ဒီသည် ထမင်းစားပြီးနောက်

"ဟေ့ အချိန်မကုန်ခင် အမြန်ခုတ်ကြမယ်ဟေ့"

"ဟုတ်တယ်ဟေ့ မိုးချုပ်ရင် မကောင်းဘူး" ဟု ပြောကာ သစ်များ ခုတ်ကြလေ၏။ သူတို့ သစ်ခုတ်နေသည် မှာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မှောင်ရီပျိုး လာလေ၏။ ထိုစဉ် ဖထီးသည် အပေါ့သွားချင်ဟု ပြောကာ ခြံတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ကာ အပေါ့သွားလေ၏။ တခြားသူများ သည် ရွာသို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြလေ၏။ ဖထီးသည် အပေါ့သွားနေစဉ် ခြံနွယ်များကြားမှ သစ်ပင်တစ်ပင်သည် လှုပ်ရှားသွားသည် ကို မြင် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မယ်ဟု တွေးကာ အမှတ်မဲ့ဖြင့် အေးဆေးစွာ အပေါ့သွားနေ၏။ ထိုစဉ် သစ်ပင်သည် တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာကာ ဖထီးအား သစ်ကိုင်းဖြင့် ရိုက် လိုက်လေ၏။

"ဘုန်း"

"ဝုန်း"

"အား"ဟု အသံကြီးကြားရပြီး ဖထီးတစ်ယောက် အသက်ပျောက်

သွားလေ၏။ ထိုအခါ စိုင်းနန်ဒီသည် ဖထီးရှိရာသို့ လူအများ ဖြင့် ပြေးလာကြရာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လူအားလုံးသည် ...

"ဟာ" "ဟင်" "အို" ဟု အာမေဇိုတ် အသံများ ဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေကြလေ၏။ စိုင်းနန်ဒီလည်း ဖထီးအား ကြည့်ကာ...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖထီးရာ သစ်ငုတ်က ရင်ဝကို စိုက်ဝင်နေတာ ခလုတ်လိုက် လဲတာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးဗျ အားလုံးသတိထားကြပါ" ဟု သူ့လူများအား သတိပေးလေ၏။ ထို့နောက် စခန်းသို့ ပြန်လာရာ စခန်း၌ သွေးစီးကြောင်းကြီးသာ ရှိပြီး စခန်းစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့သော နော်ထူးမရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စိုင်းနန်ဒီလည်း

"ကျုပ်တို့ နော်ထူးကို လိုက်ရှာကြမယ်" ဟု ပြောရာ ငမဲမှ

"အင်းဗျ ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာ လဲ"ဟု ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဲခွန်လည်း

"ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ခွဲရှာရင် ကောင်းမယ်ဗျ" ဟု ပြောရာ စိုင်းနန်ဒီလည်း

"အေး မင်းပြောတဲ့ အကြံ မဆိုးဘူး ငမဲနဲ့ အဲခွန် မင်းသူတို့ သုံးယောက်ကို ခေါ်သွား ကျန်တဲ့ သူတွေ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့" ဟု ပြောကာ နော်ထူးအား ရှာကြလေ၏။ စိုင်းနန်ဒီတို့ လည်း လရောင်ကို အားကိုးပြီး လိုက်ရှာကြပေမဲ့ ဘာအရိပ်အရောင်မှ မတွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက် လာလေ၏။ သို့ပေမဲ့လည်း ကိုယ့်အဖွဲ့သားတစ်ဦး ဖြစ်တာကြောင့် ဆက်လက်ရှာကြလေ၏။ အချိန်နစ်နာရီကျော်မျှ ရှိလာသော်လည်း မတွေ့ရသည့်အတွက် လက်လျှော့ကာ စခန်းပြန်လာကြလေ၏။

စိုင်းနန်ဒီတို့ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော်လည်း ငမဲတို့ ၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပေ။ သေဆုံးနေသော ဖထီးရဲ့ အလောင်းသည် လည်း

ပျောက်ဆုံးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ် ကျရောက် လာပြီဟု သိသည် နှင့် ကျန်လူများ သည် ရွာသို့ပြန်ရန် ဝိုင်းပြောကြလေ၏။

"စိုင်းနန်ဒီ ရွာပြန်ကြစို့"ဟု စောဘသင်မှ ပြော လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ခွန်ကြာမှ

"ဟုတ်တယ် စိုင်းနန်ဒီ ခုညရောက်နေပြီ ဒီတိုင်းလိုက်ရှာရင် သေဖို့ ပဲ ရှိတယ် ဘာကောင်က ကျုပ်တို့ ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ချောင်းနေလဲ မသိဘူး ရွာရောက်မှ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး ပြန်လာကြရင် ကောင်းမယ်"ဟု ပြောရာ စိုင်းနန်ဒီလည်း